

Jászárokszállás, 1913. szeptember 5. – Budapest, 1986. július 15.

Értelmiségi családban született, apja ügyvéd volt. Jászberényben érettségizett, 1930 ősztől a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Kara hallgatója volt. Kapcsolatba került a tandíjreformokért küzdő baloldali diákmozgalommal. 1934-ben felvették az illegális KMP-be. 1935 tavaszán doktorált, ügyvédjelölt lett, a következő évben találkozott a debreceni egyetemisták baloldali csoportjával, kapcsolatot talált a népi írók mozgalmával s a KMP külföldi bizottságával. 1937. márciusban bekapcsolódott a Márciusi Front szervezésébe, a Nemzeti Múzeum előtt felolvasott 12 pont megfogalmazásába. 1939 nyarán részt vett a Nemzeti Parasztpárt megalakításában, a Szabad Szó szerkesztője lett 1942 szeptemberéig. 1940. áprilisban letartóztatták, szabadlábra helyezése után rendőri felügyelet alá helyezték. 1940–1941-ben több hónapig munkaszolgálatos volt. 1942 szeptemberétől a kommunista párt újjászervezésében vett részt, 1943. januárban a Békepárt alapító és vezetőségi tagja volt. Programtervezetet készített a Magyar Parasztszövetség Földmunkás-szakosztályának. 1944 szeptemberében a kommunista párt képviselője a Magyar Front megalakításakor, az illegális Szabad nép szerkesztője. 1945. februárban pártutasításra bekapcsolódott a földreform előkészítésébe és a reformot végrehajtó szervezet felállításába; 1945. április 4. és november 11. között az Országos Földbirtokrendező Tanács elnökhelyettese. 1945. november 23-án kinevezték a Földművelésügyi Minisztérium politikai államtitkárává, megbízatása alól 1948. január 18-án mentették fel. 1945. május 21. és 1951. március 1. között az MKP/MDP Központi Vezetőség tagja volt. 1945. augusztus 7-étől – más forrás szerint decembertől – 1948. májusig a pártapparátusban az MKP Falusi Osztály vezetője volt. 1948. januártól 1950. júniusig – egyes adatok szerint 1951. januárig – az MKP/MDP KV Főtitkársági Iroda vezetője. 1945. november 4. és 1951. június 25. között nemzetgyűlési, majd országgyűlési képviselő Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog választókerületben. 1949. októbertől az Elnöki Tanács tagja, ettől a tisztségétől 1951. február 15-i letartóztatás után megfosztották. 1951. december 18-ikán másodfokon 15 évi fegyházbüntetésre ítélték az 1943. évi pártfelosztás vádjával. 1954. június 22-én rehabilitálták, kiszabadulása után a Mezőgazdasági Üzemszervezési Intézetben dolgozott, 1954. decembertől az MTA Közgazdaságtudományi Intézet igazgatóhelyettese volt. 1956. október 23-án távollétében kooptálták az MDP Központi Vezetőségébe, a KV egyik titkárává is megválasztották, tisztségeiről október 26-án lemondott. Az 1956-os forradalom idején Nagy Imre közvetlen munkatársa, november 1-jétől az MSZMP Ideiglenes Intézőbizottság tagja volt. November 4-én családjával együtt a jugoszláv nagykövetségen kapott menedéket, november 24-én társaival együtt Romániába szállították. 1957. augusztus 8-án letartóztatták, Magyarországon a Nagy Imre-per másodrendű tagjaként a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedésben való részvétellel vádolták, 12 évre ítélték. Az 1960. áprilisi részleges amnesztiával szabadult. Előbb a Károlyi Mihály Mezőgazdasági Könyvtár, később a Magyar Mezőgazdasági Múzeum és az MTA Közgazdaság-tudományi Intézete, majd 1976 és 1983 között az MTA Szövetkezetkutató Intézete tudományos munkatársa volt. 1968-ban kandidátusi fokozatot szerzett. A Charta'77 aktivistáit támogató szolidaritási nyilatkozat egyik aláírója volt, 1979-ben a Bibó István-émlékkönyv szerkesztőbizottságának elnöke. Az 1970–1980-as években kialakult ellenzék integráló személyisége, 1985-ben a

monori ellenzéki konferencia szervezője.